

Apostel Thomas Kerk
www.pgenschede.nl/atk

Ds Richard Vissing

23 augustus 2015

gezamenlijke dienst

Marcus 8, 1-21

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Hebt u dat nu ook, dat u er beroerd van wordt als u de beelden ziet van Afrikaanse vluchtelingen die in gammele bootjes de Middellandse Zee oversteken op weg naar een land waar het leven beter is dan in het hunne?

Of van de Afghanen en Syriërs die het oorlogsgeweld ontvluchten en proberen in 'paradijs Europa' een nieuw bestaan op te bouwen?

Beroerd word ik ervan. Van de ellende waarin zoveel kinderen, vrouwen en mannen zich bevinden.

En je vraagt je af of er een oplossing is voor dit gigantische probleem.

Wij zitten hier aan de goede kant van de streep. Wij leven in wat zij zien als het paradijs Europa.

En vanmorgen lezen we hier een verhaal over mensen die honger hebben, van wie sommigen dreigen te bezwijken. En een verhaal over delen. Over Jezus die deelt en niemand komt te kort. Sterker nog. Vierduizend mensen krijgen te eten en er blijven zeven manden brood en vis over.

Het begint ermee dat Jezus beroerd wordt als hij de mensen ziet.

Als hij hen ziet wordt hij 'met ontferming' bewogen.

Zo stond het er in de vorige Bijbelvertaling. Nu staat er: voelde hij medelijden met hen.

Ontferming klinkt intenser dan medelijden. Vooral als je weet dat het hebreeuwse woord dat met ontferming wordt vertaald te maken heeft met baarmoeder, met ingewanden.

Ontferming is tot in het diepste geraakt worden door wat een ander is overkomen en vandaaruit in beweging komen.

Ondanks de behoefte van Jezus om alleen te zijn, ontstaat er bij het zien van al die mensen met hun ziekten en hun zorgen, een soort verbondenheid. Hij wordt zo sterk door hen geraakt, dat hij er direct weer wil zijn voor hen. Al drie dagen hangen ze aan zijn lippen en ze hebben niets meer te eten.

Hoe moet het nu? 'Hen met een lege maag wegsturen wil ik niet', zegt Jezus.

Zijn leerlingen raken in verlegenheid. Er is hier immers in deze verlatenheid niet genoeg brood voor zovelen?

Wij begrijpen hun reactie heel goed. Die doet denken aan wat wij om ons heen horen en misschien ook zelf wel zeggen: ze, de mensen die van ver gekomen zijn, uit Roemenië, uit Bulgarije, ze pikken onze banen in, ze wonen in onze huizen en al die vluchtelingen, ze verteren ons geld. Ds dat kan toch niet? Dan is het snel gedaan met de welvaart in Europa. Dan maar een hek er om heen. Pech gehad.

We weten allemaal, dat het evangelie geen blauwdruk levert voor politiek handelen.

Je kunt op grond van Bijbelteksten of Bijbelverhalen niet één op één zeggen: dit moeten wij doen.

Maar je kunt in de Bijbel wel hoofdlijnen op het spoor komen. Hoofdlijnen, die een richting wijzen voor ons denken en doen.

Vanochtend bijvoorbeeld deze twee: je moet het doen met wat je hebt, én: in het Koninkrijk van God geldt: delen is vermenigvuldigen.

Jezus trekt zich niets aan van de verlegenheid van zijn leerlingen. Hij vraagt hoeveel broden ze hebben. Hij zit op een andere golflengte dan zijn leerlingen. Het lijkt er op dat hij hen wil duidelijk maken dat in de geest van beweging en verbondenheid met elkaar, de dagelijkse zorgen om eten niet belangrijk meer zijn.

Jezus ziet mensen, op wie de lasten van het dagelijks leven zwaar drukken.

Die nu even opademen aan zijn lippen, die even vaste grond onder hun voeten voelen,

die een vermoeden krijgen waar het leven goed voor is. Het is hier en nu even goed.

Jezus gaat uit van wat er is. Dat zijn leerlingen die voor eten kunnen zorgen. Die kunnen inzamelen wat er is. Zeven broden en een paar kleine vissen.

Dan lijkt het ineens of er avondmaal wordt gevierd.

Hij nam de zeven broden, sprak het dankgebed uit, brak de broden en gaf ze aan de leerlingen om ze aan de mensen uit te delen.

Zeven broden en een paar kleine vissen.

Zeven: het getal van de scheppingsdagen en de sabbat. Zeven: het getal van de volheid.

Dan gebeurt er iets wonderlijks. De zeven broden en de paar kleine vissen worden gebroken en gedeeld en iedereen heeft genoeg.

Zoals Mozes in de woestijn zijn ogen opsloeg naar de hemel en het manna en de kwakkels daalden neer.

En zoals de weduwe van Sarfath haar laatste brood met Elia deelde en het meel raakte niet op.

En zoals Elisa een grote menigte te eten gaf van een paar gerstebroden.

Het leek allemaal veel te weinig. Het zijn maar zeven broden en een paar kleine vissen, die duizenden mensen moeten voeden. Maar er blijven zelfs zeven manden over. Voldoende voor iedereen, voor heel Israel en voor alle volkeren.

Op een ander moment in het evangelie zegt Jezus dat de mens niet leeft van brood alleen, maar van het Woord dat uit Gods mond uitgaat.

Daar wil dit wonder ook naar wijzen. Naar het Woord dat eindeloos gedeeld wil worden.

Delen is hier echt vermenigvuldigen. Denk maar aan liefde: wie liefde deelt, vermenigvuldigt haar.

Zo is het ook met Gods woorden van liefde, licht en leven.

Dit wonder wil ons ook uitnodigen tot geloof en vertrouwen en tot samen delen. Want waar gedeeld wordt komt niemand tekort.

De kerk van het begin heeft dit in praktijk gebracht. Ze hadden alles gemeenschappelijk en er was niemand die gebrek leed of tekort kwam.

Ook al werd het snel anders, de eeuwen door zijn er mannen en vrouwen en gemeenschappen geweest, die zich door Jezus' woorden hebben laten inspireren. Die gedeeld en uitgedeeld hebben. Brood voor de maag en brood voor het hart.

En zo een teken hebben opgericht van Gods koninkrijk. In het hier en nu.

Het evangelie van vanmorgen nodigt ons uit de woorden en de gaven van onze Heer te ontvangen en wat ons geschonken is te delen met wie op onze weg komen.

Misschien kan dit evangelie ons vandaag helpen als wij nadenken over ons eigen land, ons eigen werelddeel. Over wat er is. Hoe genoeg dat is voor alle mensen. En over delen. Zoals Jezus deed.

Amen